

מ"ת 6552/10-15 - מדינת ישראל נגד י ג ט ח

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

29 אוקטובר 2015

מ"ת 6552-10-15 מדינת ישראל נ' ט
ח(עציר)

מי 1646-10-15
תפ 6566-10-15

בפני כב' השופטת נעה תבור

מדינת ישראל

המבקשת

נגד

י ג ט ח (עציר)

המשיב

נוכחים:

ב"כ המאשימה, עו"ד יהונתן גנץ

ב"כ המשיב, סקיס

המשיב - הובא באמצעות שב"ס

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

אין מחלוקת בין הצדדים בדבר קיומן של ראיות לכאורה.

הסניגור מבקש להורות על זיכוי של המשיב ומסתמך בכך על ההלכה הידועה בכינוי "הלכת וחנן". בעניין זה הבעתי דעתי כי בנסיבות המתאימות ניתן להורות על זיכוי של אדם. את המתווה קבעתי במסגרת מ"ת 27580-03-15. לאחרונה התקבלה החלטה של בית המשפט המחוזי מרכז בע"פ 20663-04-15. באותו עניין בחן בית המשפט המחוזי מהי הדרך בה יש ללכת כאשר אדם אינו כשיר לעמוד לדין מבחינה מהותית ודיונית גם יחד. סיטואציה זו שונה מהמקרה שנדון בעניין וחנן. בית המשפט המחוזי הנכבד קבע כי במצב דברים זה לא ניתן לבחון את השאלה המהותית ולא ניתן להורות על זיכוי של הנאשם, אלא יש להפסיק את ההליכים בהתאם לסעיף 170 לחסד"פ. החלטות בית המשפט המחוזי מנחות כמובן מותב זה.

במסגרת סמכויותי על פי סעיף 170 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) תשמ"ב - 1982 ועל פי סעיף 15 (א) לחוק לטיפול בחולי נפש תשנ"א - 1991, נוכח חוות הדעת הפסיכיאטרית, אשר עולה ממנה כי המשיב אינו כשיר כיום לעמוד

לדין, וכן לנוכח עמדת הצדדים, אני מורה כדלקמן:

1. ההליכים בתיק העיקרי נגד הנאשם יופסקו;

2. הנאשם יאושפז במקום עליו יורה הפסיכיאטר המחוזי, לאחר שנמצא כי קיימת מסוכנות ומצבו מצריך אשפוז;

3. תקופת האשפוז המירבית היא על פי סעיף 192 לחוק העונשין. מדובר בפרק זמן מירבי של שלוש שנים.

4. הפסיכיאטר המחוזי מתבקש להודיע לסניגוריה הציבורית ולעו"ד מיטל סטי ממפלג תביעות ת"א, על מועד הבאת הנאשם בפני הועדה הפסיכיאטרית.

הסניגור ביקש לקבוע משך אשפוז מירבי קצר מזה הנקוב לצד העבירה. גם בעניין זה קיימות החלטות סותרות של בתי משפט מחוזיים שונים. מקובלת עלי עמדת ההגנה כי לבית המשפט שיקול דעת בקביעת משך האשפוז המירבי. כך בשל לשון החוק והגיונם של הדברים. עם זאת, גם בתי המשפט המחוזיים אשר קצבו משכי אשפוז קצרים יותר עשו כן מקום שהעבירות המיוחסות כללו לצדן עונשי מאסר ולתקופה של שנים ארוכות. במקרה שבפני, לא קיים חוסר הלימה בין העבירות המיוחסות והעונש לצדן לבין משך האשפוז המירבי. אין לגזור גזירה שווה ממתחם העונש שהיה נקבע לו הורשע הנאשם, שכן השיקולים העומדים בבסיס קביעת משך האשפוז הם שיקולים שונים משיקולי ענישה. מקובלת עלי קביעתו העקרונית של בית המשפט המחוזי בתל אביב, כפי שנקבעה בפסק דינו של כבוד השופט קרא בת"פ 13546-08-15.

המזכירות תשלח עותק החלטה זו לפסיכיאטר המחוזי ולסניגוריה הציבורית. תשומת הלב מופנית לכך שהמשיב מבקש להיות מיוצג על ידי עורך דין בהליכים בפני הועדה על פי חוק הטיפול בחולי נפש.

ניתנה והודעה היום ט"ז חשוון תשע"ו, 29/10/2015 במעמד הנוכחים.

נעה תבור, שופטת